

До відділення джихадистів у Гамбургу завітав несподіваний гість — саудівський кур'єр, який шукає притулку на час, поки чекає зустрічі з невідомими людьми. Агент ЦРУ, що працює під таємним прикриттям, почув, як кур'єру шепочуть: «Америка хоче сотню мільйонів доларів...» За що? Чи за кого? Блискучий військовий Джек Річер та двоє його нових друзів — першокласний агент ФБР і провідний аналітик ЦРУ — повинні знайти цього американця. Річер звертається до найкращого солдата, з яким він будь-коли мав справу, — до сержанта Френсіса Ніглі. Їхні пошуки просуваються не так, як було заплановано, але головне — результат. Якщо вони не знайдуть цю людину, світ постраждає від тероризму...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3966-1

9 786171 239661

ЛІ ЧАЙЛД
ВЕЧІРНЯ ШКОЛА

ЛІ ЧАЙЛД ВЕЧІРНЯ ШКОЛА

Жорстокий, але справедливий Джек Річер —
найкрутіший персонаж із книжкової серії,
яка нині продовжується...

Стівен Кінг

ЧАЙЛАД

LEE CHILD

**NIGHT
SCHOOL**

A NOVEL

ЛІ ЧАЙЛАД

ВЕЧІРНЯ
ШКОЛА

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
Ч-15

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується за сприяння “Darley Anderson Literary”,
“TV & Film Agency” та “The Van Lear Agency”

Перекладено за виданням:
Child L. Night School : A novel / Lee Child. — London :
Bantam Press, 2016. — 396 p.

Переклад з англійської *Дар’ї Островської*

Дизайнер обкладинки *Петро Вихорь*

ISBN 978-617-12-3966-1
ISBN 978-0-593-07390-2 (англ.)

© Lee Child, 2016
© Depositphotos.com / tepic, graphia76, обкладинка, 2017
© Shutterstock.com / Kamenetskiy Konstantin, SL-Photography, travelview, обкладинка, 2017
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

*Чоловікам та жінкам у всьому світі,
які присвячують цьому свої життя,
із щирою вдячністю*

Вранці Річеру вручили медаль, а після обіду відправили до школи. Це була ще одна медаль «Легіон заслуг». Уже друга. Гарна річ із білої емалі на пурпурово-червоній стрічці. За пунктом 600-8-22 військового статуту цю нагороду видавали, щоб відзначити виняткову відвагу, виявлену під час сумлінного служіння Сполученим Штатам Америки. Власне, Річер знав, що цю висоту він уже взяв. Він збагнув, що отримує нагороду з тієї ж причини, що і раніше, — за проведення операції. Формальний жест, обумовлений договором. *«Візьми цяцьку та не базікай про те, що ми попросили тебе для цього зробити»*. Річер усе одно не мав такого наміру. Не було чим хвалитися. Балкани, якесь поліцейське завдання, розшук двох місцевих, обізнаних із військовими таємницями. Їхні особи та місцезнаходження невдовзі встановили. Чоловіків знайшли та вбили пострілом у голову. Усе в межах мирного процесу. Це задовольнило певні інтереси, і ситуація у регіоні трохи вирівнялася. Два тижні його життя. Чотири витрачених набой. Пусте.

У пункті 600-8-22 військового статуту не було чітко окреслено, на яких саме підставах давати медалі. Лише зазначалося, що нагороди мають вручати в належній офіційній атмосфері під час відповідної церемонії. Зазвичай ішлося про велику кімнату з позолоченими меблями та кількома прапорами, а також офіцера, старшого за званням від одержувача медалі. Річер був майором. Дванадцять років на службі. Але того ранку вручали також інші нагороди. Зокрема, три — полковникам та дві — генерал-майорам. Тому великим цабе на помості був тризірковий генерал-полковник з Пентагону,

з яким Річер був знайомий уже багато років, ще відтоді як той командував батальйоном Управління кримінального розшуку і служив у Форт Маєр¹. Мудрий. Достатньо мудрий, щоб зрозуміти, чому військовий поліцейський був представлений до нагороди «Легіон заслуг». У його погляді почасти читалося глузування, почасти — серйозність. «*Візьми цяцьку та не базікай*». Можливо, у минулому йому теж довелося пройти через це. Ще й не раз. Ліва половина його мундира вигравала всією палітрою стрічок, серед яких були дві медалі «Легіон заслуг».

Належна офіційна кімната розміщувалася в глибині Форт Бельвуар² у Вірджинії. Це було близько до Пентагону, а отже, зручно для тризіркового. Це було зручно і для Річера, оскільки до Рок-Крік, де він збував дні, відколи повернувся, було так само близько. Але не дуже зручно для інших офіцерів, які прилетіли аж із Німеччини.

Запрошені юрмилися, вели світську бесіду, тиснули один одному руки. Потім усі стихли, вишикувалися в ряд, стали струнко і віддали честь. Після того як у довільному порядку медалі були чи то пришпилені на груди, чи то одягнені отримувачеві на шию, всі знову почали юрмитися, вести світські бесіди та тиснути руки. Прагнучи залишити церемонію, Річер попрямував до дверей. Але спершу його наздогнав тризірковий. Він потиснув Річерові руку та взяв його за лікоть.

— Я чув, тобі дають нове завдання.

— Мені нічого не казали. Поки що. Від кого ви про це чули? — запитав Річер.

— Від свого старшого сержанта. Вони всі між собою спілкуються. У світі годі шукати краще налагодженої системи поширення чуток, ніж серед військовослужбовців унтер-офіцерського складу Армії США. Це мене завжди вражало.

— І куди, за їхніми словами, я поїду?

¹ Форт Маєр — попередня назва поста армії США в Арлінгтоні, штат Вірджинія. Сьогодні має назву «Об'єднана база Маєр-Гендерсон Гол».

² Форт Бельвуар — військова база армії США, Вірджинія.

— Достеменно вони не знають. Але недалеко. На відстань, яку можна здолати на автомобілі. Кажуть, транспортна частина отримала запит на видачу автомобіля.

— Коли я маю про це дізнатися?

— Упродовж дня.

— Дякую, — сказав Річер. — Матиму на увазі.

Тризірковий відпустив його лікоть, і Річер попрямував до дверей, крізь які вийшов до коридору, де якийсь сержант загальмував ходу та віддав йому честь. Він засапався, наче пробіг довгий шлях із віддаленої частини військової бази туди, де виконували справжню справу.

— Сер, вітання від генерала Гарбера, — мовив хлопець. — Він просив прибути до його кабінету негайно, щойно у вас з'явиться нагода.

— Як далеко? — запитав Річер.

— Можна дістатися автомобілем, — відповів хлопець. — Неподалік. Але точно не скажу.

Офіс Гарбера розташовувався в Пентагоні, тому Річер поїхав разом з двома капітанами, які мешкали в Бельвуарі, але мали пообідню зміну в окрузі Б. Гарбер мав окремий кабінет у глибині комплексу, на другому поверсі, перед яким за столом сидів сержант, охороняючи вхід. Він підскочив, провів Річера до кабінету та назвав його ім'я, наче дворецький зі старої кінострічки. Хлопець відступив убік, наміряючись піти, проте Гарбер зупинив його:

— Сержанте, я хочу, щоб ви залишились.

Хлопець послухався та невимушено зупинився неподалік. Свідок.

— Сідай, Річере, — запросив Гарбер.

Річер сів на стілець для відвідувачів із трубчастими ніжками, які прогнулися під його вагою, а Річер завалився трохи назад, наче від рвучкого вітру.

— У тебе є нове завдання, — повідомив Гарбер.

— Яке і де? — запитав Річер.

— Ти повертаєшся до школи.

Річер нічого не відповів.

— Розчарований? — запитав Гарбер.

Тому і свідок, припустив Річер. Розмова не віч-на-віч. Для кращої поведінки.

— Як і завжди, генерале, я охоче поїду туди, куди відправляє мене армія, — відповів він.

— У твоєму голосі немає радості. Але мала би бути. Просування кар'єрними сходами — чудова річ.

— До якої школи?

— Детальну інформацію вже передають до твого кабінету, поки ми розмовляємо.

— Скільки часу у там проведу?

— Це залежить від того, як тяжко ти працюватимеш. Гадаю, скільки знадобиться.

На автомобільній стоянці в Пентагоні Річер сів на автобус та проїхав дві зупинки до підніжжя пагорба, на вершині якого розміщувалася штаб-квартира Рок-Крік. Він піднявся по схилу та одразу попрямував до свого кабінету, де в центрі стола лежала тонка тека з його іменем, кодом і, звичайно, назвою — «Вплив останніх судово-медичних інновацій на міжвідомчу співпрацю». В середині лежали аркуші паперу, ще теплі від копіювальної машини, а також офіційне повідомлення про тимчасове закріплення за офісом, найпевніше орендованим у корпоративному комплексі в поселенні Мак-Лейн, штат Вірджинія. Річер мав з'явитися там до п'ятої години того самого дня. Форма одягу — цивільна. Помешкання розміщуватиметься там же, і буде надано особисту автівку.

Річер взяв теку під пахву та залишив будівлю. За ним ніхто не стежив. Нікому не було до нього жодного діла. Уже не було. Він був розчаруванням. Занепадом. Усі військовослужбовці унтер-офіцерського складу Армії США затамували подих в очікуванні, і все, що вони отримали, — безглузде завдання із ідіотською назвою, яке геть не розганяло кров. Він перетворився на порожнє місце. Опинився поза виром подій. Зник з очей — зникне і з думки. Наче бейсболіст зі списку непридатних до гри.

Через місяць, можливо, хтось мимовіль згадає його ім'я, цікавлячись, коли або чи має він взагалі повернутися, а потім так само швидко про нього забуде.

Сержант за столом біля дверей підняв очі, а потім знудьговано відвів їх убік.

Річер майже не мав цивільного одягу, а з того, що було, мало що на нього скидалося. У вільний від виконання службових обов'язків час він носив штани кольору хакі Корпусу морської піхоти, яким було вже майже тридцять років. Він мав знайомого, який і собі мав знайомого на товарному складі, де, за його словами, була купа старого ганчір'я, помилково доправленого ще за часів президенства Ліндона Джонсона¹, яке потім так ніхто і не забрав. Вочевидь, суть цієї історії полягала в тому, що старі піхотинські штани мали такий самий вигляд, як пара нових від Ральфа Лорена. Не те щоб Річер не переймався своїм зовнішнім виглядом. Але п'ять доларів було привабливою ціною за якісні штани. Неношені, нерозпаковані, щільно складені. Трохи запліснявілі, але згодяться ще на тридцять років.

Щодо футболок, які він носив не під час виконання, то у них був іще більш нецивільний вигляд. Це було старе армійське вбрання, яке вицвіло та затерлося через багаторазове прання. Єдиним точно не військовим предметом гардеробу була його рудувато-коричнева куртка «Лівайс». Оригінал з усіх поглядів, включаючи етикетку, навіть попри те, що її пришила мати його колишньої дівчини в підвалі в Сеулі.

Він перевдягнувся та склав решту одягу в дорожню сумку та портплед, які він виніс і поклав на узбіччя дороги, де був припаркований його «Шевроле Кепріс». Річер припустив, що це поліцейський автомобіль-«пенсіонер» чорно-білого кольору з обдертими наліпками та дірками від пробліскових маячків та антени, що їх запломбували гумою. Ключ стирчав у замку запалювання. Сидіння було затерте, але мотор працював.

¹ Ліндон Джонсон — 36-й президент (1963—1969 рр.) Сполучених Штатів Америки.

Коробка передач і гальма також були справними. Річер розвернув машину, наче лінкор, і вирушив у напрямку Мак-Лейна, штат Вірджинія, з опущеними вікнами та увімкненим радіо.

Це був один із багатьох корпоративних комплексів. Усі геть подібні: коричнево-бежеві стіни, непомітні фасади, доглянуті газони з вічнозеленими рослинами. Невеличке містечко з низькими дво- та триповерховими будинками, яке розкинулося на вільних землях і служило людям, котрі ховалися за своїм скромним добрим іменем та затемненими вікнами офіса. Річер знайшов потрібний номер будинку та зупинив автомобіль біля вивіски «Educational Solutions Incorporated», написаної таким невігядливим шрифтом, ніби виводила її рука дитини.

Біля будинку стояли ще два «Шевроле Кепріс». Один чорний, другий — темно-синій. Обидва новіші за автомобіль Річера, і обидва цивільні, оскільки не мали гумових затичок чи пофарбованих малярним пензлем дверей. Це, безсумнівно, були урядові седани. Чисті та блискучі. Кожен мав на дві антени більше, ніж потрібно звичайній людині, аби послухати бейсбольну гру. Але додаткові антени різнилися між собою. У чорної машини були короткі шпилі, а над синьою височіли довші спиці. Різна форма та частота — дві окремі організації.

Міжвідомча співпраця.

Річер припаркувався поруч та залишив речі в машині. Він зайшов у двері до порожнього фойє, застеленого старим сірим килимом та оточеного зеленими папоротями в горщиках. Він побачив двері з табличками «Офіс» та «Аудиторія» і відчинив останні. У передній частині кімнати висіла зелена дошка, навпроти якої стояло двадцять шкільних парт — по п'ять у чотири ряди. Кожна в правому кутку мала невелике заглиблення для аркушів та ручки чи олівця.

За партами сиділо двоє чоловіків у костюмах: один у чорному, інший — у темно-синьому. Як автомобілі. Обидва чоловіки дивилися поперед себе, наче вони до цього розмовляли, але вже вичерпали теми для розмов. Вони були такого ж віку, як і Річер. Той, що в чорному костюмі, мав світлу шкіру та

чорняве волосся, ризиковано довге, як для хлопця з урядовою машиною. Інший, у синьому костюмі, мав бліду шкіру з безбарвним волоссям, підстриженим машинкою під «їжачок». Наче космонавт. І будова тіла, як у космонавта чи гімнаста, який уже давно вийшов із гри.

Коли Річер увійшов, обидва чоловіки обернулися.

Чорнявий запитав:

— Ти хто?

— Залежить від того, хто ти, — відповів Річер.

— Твоя особа залежить від моєї?

— Від неї залежить, скажу я тобі, хто я, чи ні. Це ваші машини надворі?

— Впадають в очі?

— Наштовхують на думку.

— Чому?

— Вони різні.

— Так, — погодився чорнявий. — Це наші машини. І так, ти в аудиторії разом з представниками двох різних урядових агенцій. У школі співпраці. Тут нас навчатимуть, як знаходити спільну мову з іншими організаціями. Тільки не кажи, що ти не з них.

— Військова поліція, — відповів Річер. — Але не переймайся. Переконалий, що до п'ятої години тут збереться достатня кількість цивільних. Можеш не звертати на мене уваги і натомість спробувати знайти спільну мову з ними.

Хлопець з «їжачком» звів очі.

— Ні, гадаю, всі на місці. Ми троє — це всі гравці команди. Приготовано лише три спальні. Я тут уже роззирнувся.

— Яка урядова школа має лише трьох студентів? Зроду про таке не чув.

— Можливо, це факультет. Або студенти живуть десь-інде.

— Це дещо пояснює, — відповів чорнявий.

Річер пригадав розмову в кабінеті Гарбера.

— Мій командир назвав це просуванням кар'єрними сходами. Я був переконаний, що навчатимусь, а не навчатиму. Мені здалося, він намагався сказати, що якщо старанно працюватиму, то швидко впораюся. Ваші накази звучали інакше?

— Та ні, — відповів хлопець з «їжачком».

Чорнявий промовчав. Лише розгублено знизав плечима, мовляв, людина із багатою уявою схильна глибоко аналізувати накази.

— Я Кейсі Ватерман, ФБР, — відрекомендувався хлопець із «їжачком».

— Джек Річер, Армія Сполучених Штатів Америки.

— Джон Вайт, ЦРУ, — назвався чорнявий.

Вони потисли один одному руки, після чого в кімнаті запала тиша, на кшталт тієї, яка висіла до приходу Річера. Їм не було більше про що говорити. Річер сів за парту ближче до кінця ряду. Ватерман сидів попереду нього ліворуч, а Вайт — попереду праворуч. Ватерман був дуже спокійним, але спостережливим. Він вичікував і накопичував енергію. Для нього це не вперше. Ватерман був досвідченим агентом, а не новачком. Так само і Вайт, котрий був ледь не цілковитою його протилежністю. Йому було важко всидіти на місці. Вайт крутився, смикався, жестикулював, вдивлявся в простір, по черзі фокусує погляд то на далекому, то на близькому предметі. Інколи примружував очі та кривлявся, поглядаючи то ліворуч, то праворуч, наче в полоні бурхливого потоку думок, від якого немає порятунку. «Аналітик, — подумав Річер, — який провів багато років у світі сумнівних даних та подвійного, потрійного і навіть четвертного обману». Не дивно, що він здавався трохи збудженим.

Усі мовчали.

За п'ять хвилин Річер порушив тишу:

— Хіба в минулому ми мали проблеми з порозумінням? Ми — тобто ФБР, ЦРУ та Військова поліція? Зроду не чув. А ви?

— Гадаю, ти робиш неправильні висновки, — відповів Ватерман. — Справа не в минулому, а в майбутньому. Вони чудово знають, що ми співпрацюємо. Тому можуть нас використати. Поглянь на першу частину назви курсу. Мова йде не лише про співпрацю, але й про судово-медичні інновації, а це означає, що вони збираються зекономити кошти. У майбутньому ми будемо співпрацювати навіть щільніше. Користуватися

однією лабораторією. Заплановано зведення нової будівлі, де ми будемо працювати. Закладаюся: ми тут, щоб дізнатися, що робити, аби все спрацювало.

— Це божевілья, — відказав Річер. — Мені нічого не відомо про лабораторії чи планування. Людини, яка знається на цьому менше, годі й шукати.

— Аналогічно, — відповів Ватерман. — Не моя сильна сторона, якщо чесно.

— Це не просто божевілья. Це колосальне марнування часу. Існує безліч набагато важливіших справ, — мовив Вайт, соваючись, смикаючись та жестикулюючи.

— Тебе зняли із завдання? У тебе залишилися незавершені справи?

— Та ні. Я чекав на ротацію. Нещодавно виконав завдання. Думав, що успішно. Але ось моя винагорода.

— Поглянь на світлий бік. Ти можеш розслабитися. Перепочити. Пограти в гольф. Тобі можна не паритись, що слід робити, аби міжвідомча співпраця була успішною. Усі ці лабораторії ЦРУ по цимбалах. Ви майже ними не користуєтесь.

— Коли я повернуся, то на три місяці відставатиму від завдання, яке мав розпочинати просто зараз.

— Що за завдання?

— Не можу сказати.

— Хто його виконує замість тебе?

— Цього теж не можу сказати.

— Він хороший аналітик?

— Не досить. Він пропускає чимало зачіпок, ймовірно, дуже важливих. Цього не можна передбачити.

— Що саме?

— Не можу сказати.

— Але щось важливе, так?

— Набагато важливіше, ніж це.

— Яке завдання ти нещодавно виконав?

— Не можу сказати.

— А часом не виявив виняткову відвагу під час сумлінного служіння Сполученим Штатам Америки?

— Що?

— Чи щось подібне?

— Так, схоже.

— І це стало твоєю винагородою.

— Моєю також, — сказав Ватерман. — Ми в одному човні. Я можу повторити кожне його слово. Я сподівався на підвищення, а не на це.

— На підвищення за що? Чи після чого?

— Ми закрили велику справу.

— Яку справу?

— Переслідування злочинця. Багаторічна та безнадійна справа. Але ми впоралися.

— Служіння нації?

— До чого ти хилиш?

— Я вас порівнюю. Усе майже збігається. Ви чудові агенти, обоє маєте чималий досвід та зарекомендували себе як віддані, надійні та гідні довіри. Тому вам доручили відповідальну справу. І ось ваша винагорода за виконання. Це означає один з двох варіантів.

— Яких? — запитав Вайт.

— Можливо, ви щось накоїли, і зараз треба це спростувати, а вас заховати якнайдалі. Зник з очей — зникнеш і з думки.

Вайт похитав головою.

— Ні, результати високо оцінили, і вони не втрачатимуть актуальності впродовж багатьох років. Я отримав секретну відзнаку. І особистий лист від міністра іноземних справ. Це не треба спростовувати, бо все трималося у цілковитій таємниці. Ніхто нічого про це не знав.

Річер поглянув на Ватермана:

— У твоєму переслідуванні злочинця було щось ганебне?

Ватерман заперечно похитав головою:

— А другий варіант?

— Це не школа.

— А що тоді?

— Місце, куди відправляють чудових агентів, щойно з успішно виконаного завдання.

Ватерман на мить замислився. Його осяяло.

— Ти ж такий, як і ми. Чи не так? Не бачу жодних причин, чому ти мав би відрізнятись. Вони могли обрати і трьох однакових агентів, а не двох.

Річер кивнув.

— Я такий, як і ви. Щойно з успішно виконаного завдання. У цьому, чорт забирай, жодних сумнів. Сьогодні вранці я отримав медаль за відмінно виконану роботу. Усе чисто та без слідів. Нічого, через що довелося б ніяковіти.

— Що то була за робота?

— Вона має гриф секретності. Знаю лише, що її частиною було увірватися до будинку та вистрелити мешканцеві в голову.

— Куди саме?

— Один постріл у лоб, другий — за вухо. Результат гарантований.

— Я мав на увазі місце розташування будинку.

— Це також засекречено. Але, припускаю, за кордоном. Знаю лише, що у назві країни було багат приголосних і майже відсутні голосні. Потім той самий хлопець зробив те саме наступної ночі, але в іншому будинку. Усе на ґрунтовних підставах. Склавши все до купи, я сподівався, що зрештою той хлопець отримає щось краще за це. Сподівався, що він принаймні зможе висловити думку щодо свого наступного завдання. Не кажучи вже про можливість вибрати.

— Саме так, — погодився Вайт. — І моїм вибором стало б не це. Я обрав би інше завдання.

— Звучить обнадійливо.

— Так і є.

— Нічого дивного. Ми хочемо виклик як винагороду, а не легких завдань, бо прагнемо рухатися вперед.

— Саме так.

— Можливо, ми і рухаємося, — припустив Річер. — Згадайте, будь ласка, як ви отримували накази. Вам повідомили особисто чи письмово?

— Особисто. Так і мало бути для такого завдання.

— У кімнаті перебувала третя особа?

— Авжеж, — відповів Вайт. — І це було принизливо. Помічниця начальника з адміністративної частини чекала, аби передати купу паперів. Він наказав їй залишитися. Вона просто там стояла.

Річер поглянув на Ватермана.

— Та сама історія. На диво, він залишив секретаря у кабінеті. Звідки ти знаєш?

— Бо так було і зі мною. Свідком став його сержант. Іджерелом пліток до всього. Адаже вони всі між собою спілкуються. За мить всі дізналися, що мені не дали нічого цікавого. Лише безглуздий курс з ідіотською назвою, і я блискавично перетворився на вчорашню газету, і на мене припинили звертати увагу. Перекоаний, що новини вже поширилися. Тепер я порожнє місце. Розчинився у бюрократичній імлі. Можливо, і ви теж. Можливо, помічники начальника та секретарі ФБР також мають свою комунікаційну мережу. Якщо це так, зараз ми з вами найневидиміші люди на планеті. Ніхто не питає про нас. Ніхто нами не цікавиться. Ніхто нас навіть не пам'ятає. Немає нічого нуднішого за це місце, де ми зараз є.

— Ти стверджуєш, що вони прибрали трьох не пов'язаних між собою успішних агентів за межі своїх радарів? Чому?

— За межами радарів нас неможливо відстежити. Ми зараз в аудиторії. Ми цілком невидимі.

— Чому? І чому ми троє? Який зв'язок?

— Не знаю. Але я впевнений, що цей проект не з простих. Можливо, такий, що його три успішні агенти розцінили б як прийнятну винагороду за виконану роботу.

— Що це за місце?

— Не знаю, — знову повторив Річер. — Але це ніяка не школа. Це вже збіса ясно.

Рівно о п'ятій годині з дороги повернули два чорні фургони, проїхали повз знак заввишки до коліна та зупинилися позаду трьох автівок «Кедріс», забарикадувавши їм виїзд. З кожної машини вийшло по двоє чоловіків у костюмах. Секретна служба чи Служба маршалів США. Дві пари чоловіків швидко озир-

нулися і, подавши один одному сигнал, що все чисто, нахилилися назад до фургонів, аби допомогти вийти своєму керівництву.

З одного фургона вийшла жінка. В одній руці вона тримала портфель, а в другій — стос паперів. На ній була елегантна чорна сукня до колін. Це була одна з тих речей, що мають подвійне призначення. Вдень, з низкою перлів, вона несла службу в тихих офісах на останніх поверхах; увечері, з діамантами, — на коктейльних вечірках та прийомах. Жінка була старшою за Річера, може, років на десять чи навіть більше. Їй було за сорок, але мала гарний вигляд. Сувора. Біляве волосся середньої довжини, зібране з невимушеною елегантністю і, без сумніву, зачесане пальцями. На зріст вище середнього, проте не була кремезною.

Відтак з іншого фургона вийшов чоловік, якого Річер умить упізнав. Раз на тиждень його обличчя з'являлося в газетах і навіть ще частіше — на телебаченні, бо, окрім реклами його власного бізнесу, його зчаста можна було побачити на додаткових кадрах із зустрічей в уряді або з напружених неофіційних дискусій «без краваток» в Овальному кабінеті¹. Це був Альфред Реткліфф, національний радник з питань безпеки. Номер один для президента, коли йшлося про речі, що могли скінчитися погано. Знавець своєї справи і права рука. Пліткували, що йому було майже сімдесят років, але він на вигляд здавався молодшим. Старий вовк, що вцілів від колишнього Державного департаменту. Не зраджуючи свої погляди, у минулому він не раз отримував та втрачав прихильність до себе, якщо змінювалися політичні вітри. Але він протримався досить довго, допоки нарешті його внутрішній стрижень не приніс йому чи не найкращу роботу.

Жінка долучилася до нього, і вони, в оточенні чотирьох «костюмів», пішли до дверей фойє. Річер почув, як вони відчинилися. Залунали кроки цупким килимом. Відтак усі увійшли до аудиторії. Два «костюми» трималися позаду, інші два, за якими йшли Реткліфф та жінка, попрямували до дошки

¹ Робочий кабінет президента США в Білому домі.

і, наблизившись упритул, розвернулися обличчям до кімнати, точнісінько як учителі на початку уроку.

Реткліфф поглянув на Вайта. Потім — на Ватермана. Потім — на Річера, який сидів позаду.

— Це не школа, — мовив він.

2

Жінка граційно схилилася й поклала свій портфель і стос паперів на підлогу. Реткліфф ступив крок уперед та оголосив:

— Те, що ви потрапили сюди облудним шляхом, — очевидно. Ми не хотіли привертати увагу. Тому обрали ввести вас в оману. Ми намагаємося не привертати уваги. Принаймні на початку.

Потім він зробив ефектну паузу, ніби заохочуючи питання. Але ніхто не поставив жодного, навіть: «На початку чого?» Завжди краще вислухати всю промову від початку до кінця (менше ризику) разом із наказами з вищих кіл.

Тоді озвався Реткліфф:

— Хто тут може простою та зрозумілою англійською чітко сформулювати принципи національної безпеки?

Усі мовчали.

— Чому ви мовчите?

Ватерман сховався за поглядом у нікуди, а Вайт знизав плечима, мовляв, запутаність справи унеможливило використання простої зрозумілої мови. До того ж хіба поняття зрозумілості не є виключно суб'єктивним? Хіба вони не вимагають попереднього обговорення, аби узгодити його визначення?

— Це підступне запитання, — відповів Річер.

— Ти вважаєш, що наші принципи не можна пояснити простими словами?

— Гадаю, їх немає.

— Тобто ми є некомпетентними?

— Ні. Але світ змінюється, тож краще бути гнучкими.

— Ти з військової поліції?

— Так, сер.

Після невеличкої паузи Реткліфф повів далі:

— Понад три роки тому в одному гаражі під дуже високою будівлею в Нью-Йорку вибухнула бомба. Це була трагедія для тих, хто загинув чи постраждав. Проте у світовому масштабі це була дещия. Але тоді всі наче збожеволіли. Що пильніше ми вдивлялися, то менше бачили та розуміли. Вочевидь, вороги оточували нас з усіх боків. Але ми не знали напевне, хто вони чи де вони є, чому з'явилися і який між ними зв'язок або чого вони прагнули. І, звісно, ми не знали про їхній наступний крок. Такий собі глухий кут. Але принаймні ми це визнали. Тому не гаяли часу на розроблення принципів щодо речей, про які зроду не чули. Нам здавалося, що це спричинить примарне відчуття безпеки. Тому наразі один із наших принципів — бігати як обпечені з десятьма справами одночасно, тільки-но вони з'являються. Ми женемося за усіма, оскільки маємо лише три роки до настання нового тисячоліття, яке упродовж доби святкуватимуть у кожному великому місті. А отже, той день перетвориться на найбільшу пропагандистську мішень за всю історію нашої планети. Ми маємо знати завчасно, хто вони. Усі. Аби не прогавити жодної дрібниці.

У кімнаті панувала тиша, отож Реткліфф продовжив:

— Я не маю виправдовуватися перед вами. Але вам краще розуміти теорію. Ми не робимо припущень і зазираємо під кожен камінь.

Ніхто нічого не спитав, навіть: «У вас є на думці камінь, під який ми маємо зазирнути?» Якщо не питають безпосередньо тебе — краще не ставити питань. Ціліший будеш.

Реткліфф повернувся до жінки:

— Це доктор Маріан Сінклер, мій старший заступник. Вона проінструктує вас. Кожне її слово — це моє слово, і слово президента теж. Кожнісіньке слово. Можливо, це марнування часу, але поки ми цього не знаємо напевно, це завдання є не менш пріоритетним за інші. Не шкодувати сил. Ви можете просити все, що вам знадобиться.

Відтак чоловік пішов геть в оточенні двох «костюмів», що нависали над ним. Річер чув, як вони вийшли з коридору та як завівся і поїхав їхній фургон. Доктор Маріан Сінклер посунула

першу парту, доки не розвернула її до кімнати, і сіла за неї. Підкачані руки, темні колготки та гарне взуття. Вона закинула ногу на ногу.

— Сядь ближче.

Річер підійшов до третього ряду та увіпхнувся за парту. Тепер він сидів півколом разом з Ватерманом і Вайтом. Обличчя Сінклер було відкритим та чесним, але з відтінком напруження та нервування. Відбувалося дещо збіса серйозне. Це було очевидно. Можливо, Гарбер на це натякав. «*У твоєму голосі немає радості. Але мала би бути*». Можливо, ще не все втрачено. Річер зрозумів, що Вайт дійшов того самого висновку, бо нахилився вперед із застиглим поглядом. Ватерман сидів нерухомо, зберігаючи енергію.

— У Гамбурзі, Німеччина, у фешенебельному районі біля центру є квартира — помешкання не з дешевих, але надто схоже на гуртожиток. За останній рік квартиру винаймали для чотирьох чоловіків віком за двадцять. Не німці. Троє із Саудівської Аравії, четвертий — іранець. Усі четверо схожі на цивільних: поголені, з коротким волоссям, вишукано вбрані. Вони віддають перевагу сорочкам-поло пастельних тонів із зображенням алігатора¹. Носять золоті годинники «Ролекс» та італійське взуття, кермують автівками БМВ та відпочивають у нічних клубах. Але вони ніде не працюють.

Річер помітив, як Вайт сам собі кивнув, мовляв, типова ситуація. Ватерман не відреагував ніяк.

— У місцевому масштабі цих чотирьох юнаків сприймають як другорядних плейбоїв. Можливо, як дітей далеких родичів багатого та знатного шейха, які насолоджуються втіхами юності, перш ніж повернутися до нафтових імперій. Іншими словами, типовий євротреш². Але ми знаємо, що це не так. Ми знаємо, що на батьківщині їх винайняла і через Ємен та Афганістан

¹ Легендарний логотип фірми «Лакоста».

² «Євротреш», або «євросміття», — прошарок суспільства, представники якого здебільшого не мають освіти чи постійної роботи і життя яких сповнене суцільними розвагами.

Лі Чайлд — один із провідних світових авторів детективних трилерів. Він народився у Ковентрі, виріс у Бірмінгемі і наразі мешкає в Нью-Йорку. Кажуть, що кожні двадцять хвилин десь у світі продається один примірник його роману про Джека Річера. Його книжки посідають провідні позиції хоч у м'якій, хоч у твердій обкладинці у списках бестселерів обабіч Атлантичного океану. Їх друкують у сотнях країн. Автор здобув багато нагород, остання з яких «Діамантовий кинджал» Асоціації письменників-криміналістів.

Його трилери не раз екранізували: вперше про Джека Річера на основі роману «Один постріл», вдруге — «Джек Річер: Не відступай» (осінь 2016 року).

«Нічна школа» — двадцять перший роман про Джека Річера.

Літературно-художнє видання

ЧАЙЛД Лі
Вечірна школа
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. М. Журенко*

Підписано до друку 25.09.2017. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literatupa». Ум. друк. арк. 18,48. Наклад 3000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Чайлд Л.

Ч-15 Вечірна школа : роман / Лі Чайлд ; пер. з англ. Д. Островської. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 352 с.

ISBN 978-617-12-3966-1

ISBN 978-0-593-07390-2 (англ.)

Блискучий військовий Джек Річер та двоє його нових друзів — першокласний агент ФБР і провідний аналітик ЦРУ — повинні знайти американця, який пов'язаний із таємним об'єднанням джихадистів у Німеччині. Річер звертається до найкращого солдата, з яким він будь-коли мав справу, — сержанта Френсіса Ніглі. Їхні пошуки просуваються не так, як було заплановано, але головне — результат. Якщо вони не знайдуть цю людину, увесь світ постраждає від тероризму...

УДК 821.111
ББК 84(4Бел)

1. Бихмуг (Артемівський), вул. Незалежності, 69 (ПЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослав Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ПЦ «Фута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ПЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ПЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Сняжкова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинський, просп. Леніна, 57-А (ПЦ «Фушетт», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровський, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ПЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровський, вул. Калинова, 9-А (ПЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ПЦ «Волак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ПЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ПЦ «Галерея № 0», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ПЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Ізюм, пл. Діжона Лєнона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ПЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ПЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдунка, 15 (ПЦ «Фушетт», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ПЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ПЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ПЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ПЦ «Макс», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кировоград, пров. Центральний, 3/1 (ПЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ПЦ «Бувальар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Котопот, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ПЦ «Макс», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ПЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердловська, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ПЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ПЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ПЦ «Лімон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмаковська, 30-А (ПЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ПЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ПЦ «Скрина», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ПЦ «Славаета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ПЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ПЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ПЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ПЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубнінкі, 14 (ПЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ПЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новоомосовський, вул. Радянська, 34 (ПЦ «СП-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ПЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Револуції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ПЦ «Фушетт», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ПЦ «Рена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинки побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слобідський, пл. Соборна, 3 (ПЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перша, 3 (ПЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ПЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченко, 23-А (ПЦ «Сті», (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ПЦ «Фушетт», 2-й поверх), (04656) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ПЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-В (ПЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ПЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ПЦ «Фушетт», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ПЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Голлова, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua